

HAUSER JÓZSEF hagyatéka

(1912–2002)

Szinte jelképes volt, hogy az Ótemető új, már megszentelt ravatalozójából 2002. április 12-én Hauser Józsefet, – a tanítót, az iskola igazgatót, a helytörténészt, Budaörs város díszpolgárát – búcsúztatták el elsőként családtagjai, tisztelői, barátai, egykori tanítványai. „Akit közel 90 esztendővel áld meg a sors, annak bizonyára sok lehetősége adódik maradandó örökséget hagyni az utókor számára. Hauser József azok közé tartozik, akik gazdagon éltek a lehetőségekkel” – kezdte beszédét Wittinghoff Tamás polgármester.

Nekem pedig Máté evangéliuma jutott az eszembe, benne az útjára induló gazda, aki szolgálóra különböző összegeket, talentumokat bízott, hogy gyarapítsák azokat. Voltak, akik jól gazdálkodtak velük. Így tett településünk értékeivel Hauser József. Tudta, hogy egy település múltjával is gazdálkodni kell, annak szellemi és lelki kincseit gyarapítani kell. Pedig valaha gyanús ténykedésnek számított az, ha valaki egy német település múltját kutatta.

Hauser József csaknem egész életén át Budaörsön tanított és kutatott, levéltárakban és az emberek között, szorgalmasan kereste a forrásokat. Évenként vaskos falukrónikát állított össze.

Az egykori nagyközségi, ma városi könyvtárban, még egy-két

éve is egyszerűen úgy emlegették őt a fiatalok is tisztelettel: Józsi bácsi, a mi a Helytörténészünk. A rómaiaktól az akkoriban épülő lakótelep építéséig minden érdekelte. A több ezer éves Budaörs minden századáról volt érdemes mondanivalója. Ugyanazzal a szeretettel gyűjtötte össze a település középkorát, mint ahogy szelíd bátorsággal mert szólni a kitelepítésről. A matematika-kémia szakos tanár – tudták róla? – valami szelíd nyugalommal és bátorsággal feszegette több évezred és a kényes közelmúlt kérdéseit.

S kérem, engedjenek meg e sorok írójának egy személyes kitérőt: 1984-ben hozzám került lektorálásra Hauser József Budaörsi krónikája. Ebből ismertem meg e település múltját, és azt, hogyan kell szívvel helytörténetet írni. Ugyanez volt lektortársam, Glatz Ferenc véleménye, aki ma a Magyar Tudományos Akadémia elnöke. Én magam pedig alighanem Hauser József kéziratának köszönhetem, hogy Budaörs lett „választott szülőföldem”, hiszen amikor a Német Kisebbségi Önkormányzat megkérdezte, hogy vállalnám-e a Helytörténeti Gyűjtemény vezetését, kedves határozottsággal bízott, vágj bele, meg tudod csinálni!

A Budaörsi Krónika fontos kézikönyv, de legfontosabb mégis Hauser József személyisége volt. Például az a bizonyos 1200 cédula, amire mindent feljegyzett, és ami nem került bele már a könyvébe. „Unser Altdirektor, a mi öreg igazgatónk!” – emlegette szeretettel, aki ismerte, aki ismerhette.

Ha már evangéliumi példával kezdtem, had zárjam is azzal: „Jól van, te hűséges, derék szolgá! (...) mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád, menj be a te urad örömébe.” (Máté, 25. 23-24.) A talentumot jóra kell fordítani. Mi ezért folytatni szeretnénk mindazt, amire Józsi bácsi tanított mindnyájunkat Budaörs múltja megismerésében, és jól szeretnénk a talentumokat a szűkebb haza megismeréséért forgatni!

Dr. Kovács József László

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik édesapánk, Hauser József, nyugalmazott iskolaigazgató, Budaörs város díszpolgára temetésén részt vettek, vagy egyéb módon kifejezték együttérzésüket fájalmunkban.

A gyászoló család